

[Hans Jørgen Holm]

ender som det, arbejdsministeren ofte har kaldt de typiske ungdomsarbejdsløse.

Man siger i SFs forslag, at der i hver kommune, hvor der er mindst 10 unge arbejdsløse enlige og ufaglærte kvinder med et eller flere børn, skal ansættes en erhvervsvejleder, en socialrådgiver, en lærer i voksenundervisning og en ligestillingskonsulent. Jeg må sige, at det er en ganske overordentlig voldsom armering for at løse opgaven; det gælder også det, at det skal være i hver af disse kommuner. I vejledningsforslaget har man fra regeringens side lagt op til, at kommunerne selv må finde frem til, hvordan de vil løse opgaven, bl.a. i samarbejde med andre kommuner.

Jeg må sige, at som forslaget er udformet, kan vi ikke støtte det.

Holger K. Nielsen (SF):

Fru Lilli Gyldenkilde vil på forslagsstillerens vegne på et senere tidspunkt samle op og kommentere de forskellige indlæg. Jeg skal blot her på SFs vegne fremføre nogle mere principielle betragtninger om baggrunden for, at vi har fremsat dette forslag.

Det er vel almindeligt erkendt, som det også er sagt af andre her under debatten, at det specielt er de unge kvinder, der er ramt af den store arbejdsløshed. Det fremgår af talrige undersøgelser, og det er udtryk for en rigtig tankegang, når det indgår som et vigtigt element i den redegørelse, arbejdsministeren i februar fremlagde om ungdomsarbejdsløsheden.

Problemet med den store arbejdsløshed hos unge kvinder, som er ganske reelt, som vi kan se af tallene, må ses i sammenhæng med, at de unge piger i stigende grad under krisen søger ind i de traditionelle familieforme. Usikkerheden i uddannelses- og arbejdsituationen medfører et stigende behov hos de unge piger for at vende tilbage til den tryghed, man mener at kunne finde i børn, mand og hjem. De får ingen egentlig berøring med arbejdsmarkedet, de søger at få børn på et tidligt tidspunkt, og efter nogle år sidder mange efter en skilsmisse i suppedasen uden arbejds erfaring og berøring med arbejdsmarkedet, med børn, som er det eneste identifikationsobjekt, uden selvtilid.

At få dette problem løst har naturligvis forbindelse med det kønsopdelte arbejdsmar-

ked. Jeg mener også, der ligger et problem i, så vidt vi har fået det oplyst, at § 42 i bistandsloven, der i sin tid afløste mødrehjælpen, bliver brugt mindre og mindre ude i kommunerne.

Der er derfor brug for en særlig indsats for de unge arbejdsløse kvinder. Vi mener også, at det klart lå i intentionerne med den debat, der blev ført om ungdomsarbejdsløsheden efter redegørelsen i februar, at der er behov for alle utraditionelle løsningsforsøg, at vi alle må finde utraditionelle måder at løse det her problem på. Jeg har også med tilfredshed set, at der i den udtalelse om bekæmpelse af kvindearbejdsløsheden, som arbejdsministeriets rådgivende udvalg vedrørende arbejdsløshed og undervisningsministeriets ungdomsarbejdsløshedsudvalg udarbejdede i august sidste år, foreslås en helt særlig indsats for de unge kvinder.

Det er i den sammenhæng, vi skal se det forslag, SF her har fremsat, og jeg mener også, at forslaget ligger inden for rammerne af de forslag, de nævnte udvalg opstiller. Der skal gøres en særlig indsats for de unge arbejdsløse kvinder, og der må forsøges utraditionelle foranstaltninger. Jeg er ikke så sikker på, det er rigtigt, at de eksisterende muligheder kan løse dette problem. Vi er ret sikre på, at der skal andre forsøg til for denne særligt udsatte gruppe. Vi er stensikre på, at det forslag, der er fremsat her, vil kunne udgøre et nødvendigt og frugtbart supplement til de eksisterende foranstaltninger, der findes rundt omkring i kommunerne.

Henning Rasmussen (Roskilde a.) (FP):

Jeg vil med det samme på fremskridtspartiets vegne sige, at vi selvfølgelig ikke kan støtte dette forslag. Vi er enige med forslagsstillerne i ét punkt, og det er, at arbejdsløsheden er en ulykke; det er en ulykke for unge kvinder, det er en ulykke for unge mænd, og det er bestemt også en ulykke for dem, der er lidt ældre.

Nu er det her unge kvinder, man vil gøre noget for, og man vil altså give dem et uddannelses tilbud, der skal strække sig over et halvt år, efterfulgt af et tilbud om et job. Det bliver naturligvis i den offentlige sektor, for der er vel ingen, der tror, at de med den situation, vi er i, uden videre kan glide ind i en fornuftig arbejdsplads i den private sektor.